

Turkana hint & hulp

door Anneke Dutij

En ineens voel en weet je de solidariteit van vrouwen onder elkaar

Het zal ongeveer zevenentwintig jaar geleden zijn toen m'n man en ik in de buurt van Lake Turkana een ruige tocht maakten en eindelijk een Turkana-nederzetting bereikten – met hier dan ook gelegenheid om de banden te plakken, vers water en proviand in te slaan. Terwijl m'n man zich bekommerde om de auto, trok ik erop uit om voor de inwendige mens te zorgen en kwam zodoende op een kleine markt terecht met alleen maar lokale mensen. Het was vast lang geleden, dat hier een blanke geweest was. De dames waarvan ik tomaten wilde kopen waren in traditionele kledij, blauw-paarse kanga's, lang, ingevlochten haar, ontbloot bovenlijf en hun oren aan de randen vol met zilverkleurige, kleine speren.

Ik werd nauwkeurig geobserveerd en zonder dat ik aan het kopen van tomaten toekwam, werd er iemand anders gezocht om mij iets te vertellen ... Engels? Ik kon het, ondanks de hardnekkige herhaling niet verstaan: ...pegenkt...pegenkt...!! Onder het rekje met tomaten werd er in een mand gerommeld en ik kreeg een dertien centimeter groot beeldje in m'n handen gedrukt. Daar sta je dan. Ik mocht het niet betalen, de tomaten gingen aan mijn neus voorbij en de dames gingen over tot de orde van de dag ...

Gewapend met een zak rijst en twee uien wandelde ik weer naar de bandenplakpost: blij met mijn avontuur en m'n schattige beeldje. Dit beeldje was een vrouwtje en ze leek precies op m'n 'gesprekpartners', alleen had het beeldje een leren schort voor en een verse, groene twijg langs haar heupen. In tegenstelling tot de graatmagere soortgenoten van de markt stelde dit een volumineuze vrouw voor !

Na een reis van een week of acht keerden we uiteindelijk terug in Nairobi, klaar om het laatste stuk terug naar ons huis in Zambia te rijden. Opnieuw check-ups, revisie en ... een bezoekje aan de apotheek, want ik had me een beetje raar gevoeld, die laatste periode op reis! "Zwanger", zei de test. Toen pas begreep ik wat die vrouwen op de markt in Turkana tegen mij gezegd hadden: "pregnant"! Terwijl ik zelf daar nog geen idee van had, hadden deze vrouwen het al gezien : het beeldje, zorgvuldig in het dashboardkastje opgeborgen, bleek een

dikke buik te hebben onder haar schort ... de twijg was aan het opdrogen. Onze huishoudelijke steun en toeverlaat in Zambia begreep het meteen toen ik haar bij thuiskomst alleen maar dit beeldje liet zien ... tribale verschillen maken geen verschil als het om dit soort zaken gaat !

Onze dochter is inmiddels zesentwintig. Als ze haar paspoort checken in Kenya vragen ze bij de douane hoe het komt dat ze (ook) Asante heet : dit is Kiswahili voor 'dankjewel'.

Anneke Dutij

Actueel authentiek zwanger Turkana-popje, van twee kanten bekeken - h 13